

Schaduw van de nieuwe maan

Colofon

ISBN: 978 90 8954 890 0
1e druk 2016
© 2016, Lynn van Puyenbroeck

Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

SCHADUW
VAN DE
NIEUWE MAAN

Lynn van Puyenbroeck

Inhoud

1.	Schaduwen in het Noorden	9
2.	Schatten in het Zuiden	16
3.	Schaduwen begraven	25
4.	Kleuren en consequenties	35
5.	De kroon van Jaromir	40
6.	Rode wijn	45
7.	Schaduwen en Demonen	53
8.	Oude en nieuwe goden	60
9.	Verandering	69
10.	Verantwoordelijkheid	72
11.	Afscheid	80
12.	Vragen en vertrouwen	87
13.	Het Stenenspel	98
14.	Kleur bekennen	105
15.	De eerste zitting	110
16.	Vragen en namen	121
17.	Vrije Volk	135
18.	Nieuwe maan	143
19.	Wedden met roodkoppen	150
20.	Plicht en eer	158
21.	Licht en duisternis	168
22.	De dretzel, de Utazo en de wachter	177
23.	Koude thee	184
24.	Woord of daad	192
25.	Twijfels en excuses	198
26.	Belofte en schuld	204
27.	De spion	212
28.	Boeken	222

29.	Konijnenkontensmoel	232
30.	De Raad van het Noorden	241
31.	Er is geen wij	247
32.	Zilver en bloed	255
33.	Beslissingen	263
34.	De opdracht	271
35.	Transformatie	279
36.	Belofte maakt schuld	282
37.	De ontmoeting	290
38.	Eens een dief ...	297
39.	De dief en het medaillon	303
40.	Hoofd en hart	313
41.	Wees welkom	322
42.	Giftige tongen	332
43.	Vragen	341
44.	Wanhoop	346
45.	Waarschuwing	358
46.	Twijfels	365
47.	Het offer	371
48.	Begraven spijt	378
49.	Spel der geruchten	388
50.	Verraad	393
51.	De nacht valt	400
52.	Gesprekken in de schaduw	406
53.	Keerpunt	410
54.	Twee opties	420
55.	Brandende schaduwen	428
56.	Leven en dood	437
57.	Verdrinken	448
58.	Schaduwen en stenen	456
59.	Aflossing van schuld	461

60.	Regen valt omlaag	466
61.	Foute gok	472
62.	De marionet	478
63.	De hut in het bos	483
64.	Onthullingen, dwergen en een zwarte wolk	490
65.	Wissel van de wacht	497
66.	Kestar in de schaduw	503
67.	De toekomst en het lot	509
68.	Schaduwherinneringen	518
69.	Sterren in de schaduw	525
70.	De bard	535
71.	Haat	544
72.	De beslissing	553
73.	Keuzes	562
74.	Een blik in het verleden	569
75.	Dans van bloed	582
76.	Dans van vuur	592
77.	Toen waren er nog vijf	600
78.	Plannen	607
79.	Zwarte Sneeuw	613
80.	Ik steek voor jou een ster aan	618
81.	Schaduw over de mijnen	623
82.	Leun op mij	627
83.	Maak een vuist	637
84.	Alleen	645
85.	Oude bekenden	652
86.	Schaduwgeweten	663
87.	De poort van Jaromir	670
88.	Nieuw verraad	679
89.	Pas op voor verderf	685
90.	Midwinterbanket	690

91.	Het begin	696
92.	Hulp	702
93.	Vergeten herinneringen	706
94.	Onschuldig slachtoffer	711
95.	Schaduwstrijd	714
96.	Voorbij	725
97.	Toekomst	730
98.	Wonden en littekens	734
99.	De Era van Lunnoch	739

1. Schaduwen in het Noorden

Bojan moest zijn best doen om niet naar het voorwerp in zijn hand te kijken. Hij draaide het om en om, aaide de gekartelde rand en duwde die diep in zijn duim. Hij duwde steeds harder, alsof het koude metaal de kilte om hem heen kon verdrijven.

‘Kom hier, zoon.’

Bojan kwam onwillig overeind uit zijn leunende houding tegen de muur. Het bed leek groter dan vroeger. Misschien kwam dat door de mensen die erin lagen. De heerser die ooit de belangrijkste mannen uit het Noorden liet sidderen, was nu gereduceerd tot een levend skelet. Spieren en vet waren weggesmolten, zodat alleen de harde kern overbleef, vol scherpe hoeken waaraan je je kon bezeren. En de vrouw. Bojans moeder was als meisje de mooiste Kessa van het Noorden geweest. Nog niet zo lang geleden zongen minstrelen liederen over haar schoonheid en haar legendarische koppigheid. Iedereen wist dat zij de drijvende kracht was achter de grootste successen van de Kestar.

Nu was haar huid een doorschijnend vlies dat de schaduwen eronder niet kon verbergen. Het leek erop dat de onoverwinnelijke heersers eindelijk een vijand hadden ontmoet die ze niet konden verslaan.

‘Ben je hier?’

Bojan staarde in de blinde ogen van zijn vader. De witte bollen pulseerden, alsof iets probeerde naar buiten te komen. Hij richtte zijn blik op de deken.

‘Ja, Uwe Majesteit.’

‘Mooi. We moeten praten. Je moeder en ik gaan dood. Dat zal nu niet lang meer duren.’

Bojan zweeg. Wat kon hij zeggen? Het was waar. Zijn ouders hadden gevochten tegen de schaduwen die de Hoedster had gestuurd, maar hoe kon je iets verslaan dat binnen in jezelf zat? De laatste weken vrat de vloek hen langzaam op. De beste magisters uit het rijk zochten dag en nacht naar een uitweg, maar niks mocht baten.

Bojan perste de zilveren schijf dieper in zijn huid, tot de pijn overging in vloeiende warmte.

‘Het spijt me, Uwe Majesteit.’

‘Waarom?’ Zijn vader kronkelde, terwijl hij probeerde zijn keel te schrapen. ‘Het is wat het is.’

‘Heb geen verdriet.’ Moeder klonk als ritselend papier. ‘Denk aan de toekomst. Denk aan Jaromir.’

Bojan onderdrukte een kreun. Die zin had hij vaker gehoord dan zijn eigen naam. Jaromir kwam altijd op de eerste plaats. Waarom zouden de laatste gedachten van de Kestar en Kestrin naar hun zoon gaan? Nou, goed dan! Bojan rechte zijn schouders. In ieder geval wist hij wat hij voor hen kon doen. Hij zou het rijk regeren zoals zij dat hadden gewild en hun werk voortzetten. Misschien zouden ze dan eindelijk zien wie hij werkelijk was, ook al waren ze er dan zelf niet meer. Bojan leidde zijn gedachten weg van dat zwarte gat en terug naar het werk dat voor hem lag. Het zou niet gemakkelijk worden. Sinds het nieuws over de vloek bekend was, reden er dagelijks nieuwe koetsen door de poort. Eenmaal op de binnenplaats spuwden ze de clanhoofden uit, met gevouwen handen en valse tranen in hun ogen. Aasgieren waren het; wachtend tot het roofdier klaar was met zijn prooi, om zich dan te verdringen rond het kadaver. Spoedig zouden ze echter merken dat het roofdier haar blik ook op hen had gericht.

Alsof zijn vader Bojans gedachten had gelezen, zei hij: 'De vrede is te jong. Clanhoofden zullen mijn rijk verdelen. Het kapotmaken! Mijn rijk ... mijn ...' Bojan wachtte, terwijl zijn vader zich door een hevige hoestaanval heen werkte. Er stond een kan water op het wachttafeltje, met honing om de keel te verzachten. Als hij probeerde zijn vader dat aan te bieden, zou die het enkel uit zijn handen slaan. Heel zijn leven had deze man met harde hand geregeerd. Hij had gezwogen om zijn onderdanen een betere toekomst te geven. Dat hij nu geen controle had over zijn eigen lot kon hij simpelweg niet aanvaarden.

Uiteindelijk viel de Kestar hijgend terug in de kussens. Bojan stak aarzelend een hand uit. 'Het komt goed, Uwe Majesteit. Ik ben er klaar voor. Ik zal uw rijk beschermen, zoals u mij heeft geleerd.'

Kestar Branomir schudde heftig zijn hoofd. 'Nee. Dat is niet wat ik wil. Ikryn is de oudste. Hij hoort de troonopvolger te zijn. Jij moet hem zoeken.'

'Uwe Majesteit?' Bojan was bang dat de schaduwen zijn vaders hersenen hadden bereikt. Sinds zijn oudste broer was weggelopen, had de Kestar die naam nooit meer uitgesproken.

'Mijn kroon komt jullie beiden toe. Jij bent een goede jongen, maar je bent jong. De Raad zal protesteren.'

'Ik ben al vijftien!' riep Bojan uit. 'Volgens de wet is dat meerderjarig. Ze kunnen niet protesteren.'

'Dat zullen ze toch doen. Maar als mijn twee erfgenamen hun aanspraak op de kroon samenvoegen, kan niemand bezwaar maken.'

'Dat kunt u niet menen!' Bojan staarde verbijsterd neer op zijn vader. 'Ik weet niet eens meer hoe Ikryn eruitziet. Hoe kan ik hem dan vinden? En wie weet wat hij al die jaren heeft

gedaan! Ik heb mij voorbereid, ik heb alles geleerd wat u wilde! Ik ben er klaar voor.'

Zijn moeder zoog reutelend een grote portie lucht naar binnen. 'Luister naar je vader. Ikryn zal zijn fout goedmaken. Laat hem helpen.'

Bojan opende zijn mond, maar sloot die meteen weer. Hij kon toch niet discussiëren met iemand die op sterven lag? Nee, hij moest bewijzen dat ze het fout hadden, dat hij het best alleen aankon. Hij stak zijn hand uit, zodat de zilveren schijf zichtbaar werd.

'Kunnen we niks anders doen? Als u de amulet terugplaatst in de tempel, misschien vergeeft Selemis u dan voor het feit dat u de oude goden heeft verruild voor de God van Tranen. Dan roept ze haar schaduwen terug, en wie weet wordt de vloek dan wel verbroken. Kijk, ik heb de amulet al opgegraven!'

Zijn vader schudde zo woest met zijn hoofd dat zijn nekwerfels kraakten.

'De amulet alleen volstaat niet om de band te verbreken, het is te laat. Selemis krijgt haar wraak.'

Bojan keek hoe de witte hand van zijn moeder als een morbidde krab over de dekens kroop op zoek naar haar echtgenoot. 'Heb vertrouwen.'

De Kestar en Kestrin van het Noorden slaakten tegelijkertijd een diepe zucht.

Bojan staarde naar de dekens, wachtend tot ze weer omhoog zouden komen wanneer zijn ouders nieuwe lucht inademen.

Hij wachtte. En wachtte.

Hij bleef wachten toen de magisters binnenkwamen, om met hun benige vingers in zijn ouders te porren.

Hij bleef wachten toen de priesters van zijn vaders nieuwe god hun gebeden kwamen zeggen. Hij bleef wachten toen huilende dienstmeisjes zijn ouders meenamen om hen te wassen.

Al die tijd staarde hij naar de dekens, wachtend tot die zouden bewegen. Toen een snikkende dienstmeid deze eindelijk in een bol draaide voor de was volgde hij haar, met een hoofd dat oorverdovend bonste zodat er geen plaats was voor gevoelens of gedachten. Bojan volgde het meisje tot aan de keldertrap. Daar veranderden zijn voeten van richting en droegen hem omlaag, diep in de koude gewelven van het kasteel. Het was er bijna even donker als in zijn geest. Uit gewoonte pakte Bojan een fakkel naast de deur. Zodra de trap een bocht maakte, verdween die in het duister, als een giftige tong die zich langzaam terugtrok in een hongerige, wachtende mond. Wie weet had Jaromir de Grote, Bojans voorouder en de stichter van hun rijk, deze trappen nog persoonlijk uit de rotsen gehakt. Dat had hij dan waarschijnlijk gedaan nadat hij zijn bloedlijn had verbonden aan Selemis. Zonder bescherming van de Hoedster had zo'n project geen kans van slagen. Die bescherming had Selemis ingetrokken nadat Kestar Branomir haar priesterschool had gesloten en haar maanamulet, het symbool van de band tussen de Maangodin en het volk van Jaromir, had begraven in de krochten van zijn paleis. De amulet die Bojan weer had opgegraven nadat hij ontdekte dat de Hoedster zijn ouders had vervloekt. Hij had indruk op hen willen maken met zijn geweldige plan. Dat kon nu niet meer. Nooit meer.

Terwijl die gedachten richtingloos door zijn geest stuiterden, liep Bojan door de vochtige gangen. Hij sloeg een hoek om, en daar lag de eerste stapel boeken. Voor Branomir ze in beslag nam, hadden deze allemaal toebehoord aan Ceruinna's

priesterschool. Bojan stelde zich voor dat ze vol stonden met teksten over de Hoedster. Vol verheerlijkingen van haar schaduwrituelen, vol legendes over haar magische daden en lofzangen op haar schoonheid. Bojan wist met een felle zekerheid dat er maar één ding was dat hij nu kon doen. Eén ding dat alles weer in orde zou maken. Hij hief zijn fakkel.

De vlam likte aarzelend aan de pagina's, maar verspreidde zich al snel over de droge kaften. Bojan keerde het vuur zijn rug toe voor hij eindelijk zijn vuist opende. Daar lag de amulet, die hij met zoveel moeite had opgegraven. Hij wreef met zijn duim over de verstrengelde cirkels in het midden en liet zo een doffe bloedveeg achter.

Overmand door woede smeed hij de amulet op de grond. Het ketste weg over de stenen vloer, maar Bojan sprong er met twee voeten bovenop. Hij bleef springen tot alles zwart werd voor zijn ogen. Buiten adem viel hij op zijn zij. Langzaam klaarde zijn blik op. Bojan staarde verdoofd naar de rode gloed die tegen de muur danste tot hij besepte dat die niet van het vuur kwam. Iets had de vlammen gedooft.

Hij knipperde met zijn ogen en zag dat de gloed nu van een vreemd glanzend gewaad afstraalde. Zijn blik gleed omhoog naar een bleek gezicht met ogen als ijskristallen. Een gezicht dat hij ontelbare keren had gezien op wandtapijten en muurschilderingen. Voor zover hij wist, waren zijn ouders de enige stervelingen die haar tijdens deze era in levende lijve hadden gezien. Nu waren ze dood. Bojan besepte vaag dat hij zou moeten vluchten, maar hij kon zijn ogen niet van de Hoedster afhouden. Zilveren haren golfd en stromend water over haar schouders. De lucht om haar heen leek te zinderen, zoals bij de vlam van een kaars. Bojan merkte dat hij nu toch instinctief achteruit kroop.

‘Selemis?’

‘Dwaas!’ De Hoedster richtte zich hoog op, hoger dan mogelijk zou moeten zijn. ‘Besef je wel wat je hebt gedaan? Als hij dit wist, zou hij je zelf vermorzelen!’

Voor Bojan kon vragen over wie ze het had, spleet zijn gezichtsveld open in een rode flits van pijn. ‘Nu doe ik dat voor hem! Luister, dwaas, luister en huiver.’

Bojan probeerde overeind te krabbelen, maar een onzichtbare kracht drukte hem tegen de grond.

‘Ik vervloek je, met schaduwen en nacht. Met tanden en ketenen, met dood en ijs. Schaduwen zul je zien en een schaduw zul je worden. Dat is de prijs voor het tarten van de Hoedster!’

Een tweede lichtflits doorkliefde Bojan als een zwaard. Bloed bulderde door zijn oren. Daarna was er alleen maar stilte. Dit was dus hoe het voelde om te sterven. Bojan vroeg zich af of hij zijn ouders nu weer zou zien. Toen zakte hij weg in de duisternis.

Het voelde alsof iemand een kussen tegen zijn gezicht drukte en hoe harder hij ertegen vocht, hoe zwaarder dat kussen werd. Juist toen Bojan dacht dat zijn longen zouden ontploffen, viel de druk weg. Bojan reikte paniekerig om zich heen, tevergeefs zoekend naar houvast. Hij knipperde heftig met zijn ogen om de duisternis te verdrijven. Achter een rode waas kwam de kerker tevoorschijn, maar die leek grauwer dan voordien. Alsof alle schaduwen naar voren waren gesprongen om hem te begroeten... Er was ook iets veranderd aan zijn perspectief. Alles leek lager en op de een of andere manier kleiner. Een zwarte schaduw zweefde door Bojans blikveld. Hij wilde terugdeinzen, maar de tegenoverliggende muur kwam te snel op hem af. Een woeste brul verscheurde zijn trommelvliezen en de schaduw dreunde tegen de muur,

zodat er een krakend spinnenweb aan barsten verscheen. Het neervallende stof prikte in Bojans ogen, maar opnieuw kon hij niet achteruitlopen. De schaduw haalde weer uit.

Nu zag Bojan dat het een arm was, zo dik als een boomstam, met ijzeren knoesten als spieren. De arm was inktzwart, met onnatuurlijk lange vingers en puntige nagels. De arm schoot vooruit. Deze keer voelde Bojan de dreun doortrillen tot in zijn schouder. Hij voelde hoe de nagels zich in zijn handpalm boorden toen de hand een vuist vormde en er schoot een afschuwelijke gedachte door zijn hoofd. Voor hij die kon afmaken, verschoof zijn blikveld en zag hij een wachter in de deuropening staan. Die leek ook kleiner dan normaal, zelfs toen hij razendsnel naar Bojan toe sprong, of nee, Bojan sprong op hém af! Het gekrijs van de wachter vermengde zich met een ander, veel vreselijker geluid, waarvan Bojan beseftte dat het uit zijn eigen mond kwam. Het geluid was van hem, net als de nagels die zich diep in de wachter boorden. Bojan verzette zich met alles wat hij in zich had, maar hij kon niet voorkomen dat zijn eigen mond zich om de keel van de wachter klemde. Zijn tanden zonken weg en het warme bloed droop over zijn kin. Eerst schokte de wachter nog, maar uiteindelijk werd hij stil. Even stil als Bojans ouders.

2. Schatten in het Zuiden

De zon omhelsde de hemelhoge, marmeren zuilen en schaatsen verder over de glanzend witte tegels. Suniyah gooide haar doek terug in het zeepsop. Ze gunde zichzelf een moment om het zweet van haar voorhoofd te vegen en haar werk te bewonderen. De pas geboende binnenplaats bood een idyllische aanblik, met elegante zitbankjes en verfijnde klimplanten. Het

geklater van de fontein deed het water in Suniyah's mond lopen, maar ze wist wel beter dan een slok te nemen. Als ze nog maar één vinger in een fontein van Kestar Kauran stak, wel, dan zou deze binnenplaats morgen opnieuw gepoetst moeten worden. Suniyah trok haar jurk los van haar plakkerige rug en ging weer aan het werk. Ondertussen neuriede ze een oud liedje dat de kinderen van het Beyaz zongen tijdens het hinkelen:

*De zon is warm
De maan is koud
Zuid is jong
En Noord is oud
Pas toch op
Ga daar niet heen
Of de Hoedster breekt je heen!
Een, twee, drie en vier
Draai vlug om
Kom weer naar hier
Vijf, zes, zeven, acht
Selemis heeft de oppermacht!*

‘Hé, Utazo-rat!’ Commandant Callis stak met grote stappen de binnenplaats over. Suniyah keek vlug weg van zijn vuile voetafdrukken en raakte respectvol haar voorhoofd aan.

‘Ja, heer?’

‘Wat zit jij hier nog tijd te verdoen? Dit had allang klaar moeten zijn, de raadsvergadering is vanavond al!’

‘Het spijt me, heer, ik ...’

‘Mukki van de huishouding zoekt je,’ ging Callis verder, zonder aandacht te schenken aan haar excuses. ‘De was van mijn regiment moet opgehaald worden in de kazerne en zij

vertelde me dat jij daarvoor verantwoordelijk bent. Hopelijk begrijp je dat het niet mijn taak is om bedienden te herinneren aan hun plichten!’

Suniyah boog nederig haar hoofd. ‘Ja, heer. Het spijt me.’ Het had geen zin om uit te leggen hoelang het duurde om vogelpoep van marmer te schrapen. Normaal zouden ze deze taak met zijn drieën doen, maar de helft van de dienstmeisjes had buikloop en daarom stond Suniyah er alleen voor. Ze was de was niet vergeten, ze had er eenvoudig nog geen tijd voor gehad.

Callis sloeg zijn hielen tegen elkaar. ‘Mooi. Ik ga ervan uit dat je je straf niet zult ontlopen. Haal nu eerst de was op voor je naar Mukki gaat. Mijn mannen hebben morgen schone uniformen nodig.’

‘Natuurlijk, heer.’

Suniyah stak haar tong uit naar de rug van de commandant. Ze maakte zich niet te veel zorgen om Mukki’s straf. De huishoudster blies altijd hoog van haar toren, maar ze mocht de wachters net zomin als de andere leden van het Beyaz. Suniyah verwachtte niet meer dan een scheldpartij. Opnieuw neuriënd haalde ze haar natte doek over het modderige spoor dat Callis had achtergelaten. Het was een zonnige dag en de bloemen roken heerlijk. Bovendien had het zo zijn voordelen om de was voor de kazerne te doen. De wachters hadden altijd wat kleingeld in hun zakken zitten om na hun werkdag iets te gaan drinken. Als Suniyah hun was ophaalde, kon ze haar eigen spaarpot aanvullen. Dat zou ze goed kunnen gebruiken als ze hier ooit vandaan wilde komen. Ze goot haar emmer leeg over de wortels van een druivelaar en snelde de binnenplaats af. Tijd om Callis’ dierbare was te gaan halen. De zon scheen, vogels floten. Ze maakte een huppelpasje.

Meteen daarna lachte ze zichzelf uit. Ze was bijna zestien! Iemand van haar leeftijd zou zich toch volwassener moeten gedragen. Eigenlijk zou ze zich bezig moeten houden met kapsels, en kleding, en het zoeken van een geschikte huwelijkspartner. Ha! Die moeite kon ze zich in ieder geval besparen. Niemand zou trouwen met een Utazo-bastaard. Suniyah zette haar emmer voor het gereedschapshok en huppelde de hele weg naar de kazerne.

Langs de buitenkant was de kazerne net zo smetteloos wit als alles in het Beyaz, maar de binnenkant was een ander verhaal. Zodra Suniyah over de drempel stapte, werd ze in het gezicht geslagen met het samengestelde aroma van zweet, tabak en alle andere luchtjes die hoorden bij een grote groep mannen. In principe eiste Callis strikte discipline van zijn wachters, maar zijn trouwe rechterhand was nog maar pas spoorloos verdwenen. In een dronken bui had hij verklaard dat Kestar Kauran nooit aan de macht was gekomen zonder de hulp van de Hoedster en voor de maan twee keer opkwam, stond zijn opvolger paraat. Zo te zien nam die het minder nauw met orde, of anders had hij zijn mannen nog niet in de hand. Misschien deed Callis daarom zo manisch over de was en hoopte hij zijn mannen zo aan te steken met een of ander schoonmaakvirus. Terwijl Suniyah uitweek voor een stapel vuile borden bedacht ze dat hij dan lang kon blijven hopen.

Slalommend tussen de britsen verzamelde ze alle rondslingerende kleren om ze naar de wasmand te gooien. Dankzij haar afschuwelijke onhandigheid belandde amper de helft van de kleren effectief in de mand, maar ze kwamen er in ieder geval al dichterbij in de buurt. Suniyah hupte over rond-

slingerende laarzen om haar buit te bekijken. Haar hand gleed routinematig in alle broek- en jaszakken voor ze de bijbehorende kledingstukken in de mand mikte. Het meeste wat ze vond, legde ze aan het voeteinde van de dichtstbijzijnde brits: een zakmes, wat kiezeltjes, een bolletje touw, extra knopen, een kanten zakdoekje met een geborduurde meisjesnaam en iets dat leek op geplette kersen. Af en toe liet Suniyah ook iets in haar eigen schortzak glijden: een stuk of tien kleine kopertjes en zelfs één hele gulden. Straks zou ze die in de oude lap onder haar matras rollen. Dat was een project waarmee ze nog maar twee jaar bezig was, maar het begon toch al zwaarder te wegen. Ze hoopte om genoeg te hebben gespaard tegen de tijd dat haar moeder haar weer kwam ophalen, zodat ze samen ergens een nieuw leven konden beginnen. Suniyah was op dat idee gekomen nadat ze Zaïna, een van de andere dienstmeisjes, erop had betrapt dat ze linten meenam uit de kamer van een edelvrouw. Eerst was ze geschokt geweest, maar Zaïna had uitgelegd dat de edelen zoveel spullen hadden dat ze zulke kleinigheden nooit zouden missen. Bovendien waren het toch de bedienden die alles voor hen klaarlegden en verzorgden. Niemand zou iets merken. De komende dagen had Suniyah elk moment verwacht dat Zaïna gearresteerd zou worden. Toen dat niet gebeurde, ging ze nadenken. Het klopte duidelijk dat de edelen niks merkten als hun spullen verdwenen, maar ze dacht niet dat haar moeder behoefte zou hebben aan zijden linten. Als je als Utazo zulke dingen bij je droeg, vroeg je erom terechtgesteld te worden. Niet veel later hoorde ze een paar wachters tegen elkaar opscheppen over een wilde nacht. Ze lachten luid nadat een van hen beweerde zoveel te hebben gedronken dat hij al zijn geld had opgemaakt, zonder zich te herinneren ook maar één kopertje te hebben uitgegeven.